

Aquells pantalons

Tot va començar fa dos anys, quan la meva mare i jo, vam anar a comprar roba a Platja d'Aro el dia del meu aniversari. Vam entrar a moltes botigues i no trobava cap peça de roba que m'anés bé, ni que m'agradés.

-Marc, ves a l'última botiga que ja marxem -em va dir la mare ja cansada d'haver passejat tant i no trobar res.

I en aquella botiga, hi havia uns pantalons, però no un pantaló qualsevol, no, els pantalons més macos que havia vist mai. Em fascinaven, m'agradava absolutament tot, les butxaques grans, els botons de color daurat, el doblec de la part de baix del pantaló... Només de veure'l, vaig anar corrents a dir-li a la mare que me'ls volia emprovar i que m'agradaven molt.

-És clar que sí -va respondre- A més a més, a mi també m'agraden molt.

Estava tan entusiasmada que quan me'ls vaig emprovar vaig notar que aquells pantalons tenien alguna cosa diferent, com si hi hagués alguna cosa dins el doblec de la part de la cintura, no obstant això, com que m'agradaven tant, no li vaig dir res a la mare i me'ls va comprar.

No em treia aquells pantalons per res, si havia d'anar a un dinar, me'ls posava, si havia de fer una excursió també els portava, si havia d'anar a un esdeveniment important els deixava al cotxe, i quan podia, em treia els texans i em canviava. Els feia servir tant que cada vegada estaven més destrossats, i un dia, quan estava en un sopar familiar, se'm va començar a desfil·lar la costura de dalt i al cap d'una estona, ja estaven ben desfilats. La mare em va dir que me'ls anés a canviar i li vaig fer cas. Quan tothom va marxar de casa, vaig anar a veure els pantalons i estaven bastant desfilats i era impossible d'arreglar-los. De sobte, en girar el doblec, va caure

un paper de dins dels pantalons. El vaig agafar i vaig aconseguir desxifrar el que hi posava, vaig baixar amb la meva mare, el meu pare i el meu germà Miquel.

-Ho he desxifrat i hi posa el següent -vaig dir amb veu alta perquè ho escoltessin tots- Em dic Laia, estic treballant a la fàbrica de pantalons i les condicions en les quals treballo no són molt correctes, si per casualitat veus aquest paper, ajuda'm.

-Ens estàs vacil·lant -va dir la mare arrencant-me el paper de les mans- Això ho has escrit tu -va respondre després de llegir-la ella pel seu compte.

Jo, enfadat, vaig agafar-li la nota i vaig pujar a dalt, el meu germà em va seguir.

-Jo et crec -em va dir mentre obria la porta- Sé que aquesta lletra no és la teva i em crec que pugui ser d'una persona que està treballant en males condicions, ja que moltes empreses multinacionals tenen a molta gent treballant gairebé com esclaus.

Volíem investigar el que passava i ens vam posar a buscar alguna pista per trobar a quina empresa estava treballant i on es trobava situada. I finalment, la vaig trobar, donant la volta als pantalons, a la part on hi havia aquelles butxaques tan grans, hi havien brodats uns números i en Miquel em va dir que podrien ser unes coordenades. Les vam apuntar al cercador i ens van sortir imatges d'una fàbrica molt gran on, a la part superior, hi havia un cartell del nom de l'empresa. Ens vam sorprendre, era una empresa tèxtil que ens agradava molt.

-Marc, aquestes coordenades no són pas casualitat -em va dir el meu germà.

La mare no volia que anéssim a investigar si era real o no i vàrem trucar a la policia, però ells tampoc ens van creure. Així que vam decidir que l'endemà aniríem nosaltres mateixos a descobrir-ho, ja que era bastant a prop. Ho vam preparar tot: les bicicletes, les llanternes i també la càmera de vídeo per gravar, així després ho podríem ensenyar a la policia i que veiessin que no ens ho inventàvem.

Al dia següent, vàrem agafar la bici i totes les coses per marxar.

-Adéu mare, marxem a comprar, així demà podrem fer unes creps dolces -va dir el meu germà cridant, ja que ella era a la cuina i nosaltres ja quasi fora de casa.

-Espereu, veniu cap aquí -va respondre la mare- Agafeu els diners que estan a sobre de la llar de foc i així també porteu espaguetis i una mica de salsa de tomata.

Vàrem posar els diners dins la motxilla on teníem les altres coses, i vam marxar el més ràpid possible, teníem ganes de descobrir el misteri. A l'arribar allà i veure que la fàbrica estava en funcionament, ens vam posar a buscar una entrada i al cap d'uns minuts la vam trobar, però hi havia un vigilant que ens va perseguir perquè no entréssim, després ja era massa tard i vam tornar cap a casa.

En arribar, li vam dir a la mare que no havíem comprat res perquè estava tancat.

-No em crec que estigui tancat, a més a més, heu tardat molt per haver anat a la botiga de la Maria -ens va respondre la mare amb cara d'enfadada.

-És que mare, no hem anat a la botiga de la Maria, hem anat al supermercat -li vaig dir jo perquè no s'enfadés i no descobrís el que estàvem fent.

-El supermercat, no està tan lluny, jo de vegades tardo 30 minuts caminant -va replicar la mare.

-Mare, se'ns ha punxat la roda, i hem hagut d'anar a buscar un mecànic -va dir el meu germà, quan jo ja m'estava donant per vençut-, per això et torno la meitat dels diners, perquè ens ha costat 12 euros el canvi de roda.

Aquell dia tot va ser molt estrany i l'endemà vam tornar a marxar, però aquesta vegada la mare no ens ho va posar gens fàcil, ens va dir que avui sí que estava obert perquè ho havia mirat al Google i que si no compràvem el que ens havia demanat, no podríem tornar a sortir de casa amb dues setmanes. Com que teníem tantes ganes de marxar, vàrem agafar els diners de la llar de foc i vam marxar corrents.

Una vegada vàrem ser davant la fàbrica, vam anar a buscar l'entrada en silenci per no almar al guàrdia. Quan ja hi érem davant, vam veure sortir una persona de dins la fàbrica, i una que hi entrava. Segurament eren treballadors i ens vàrem fixar quina roba portaven per poder fer-nos passar per ells. De camí cap a casa, vàrem anar a comprar el que ens havia demanat la mare i de pas també vam comprar uns pantalons i uns jerseis semblants als dels treballadors.

L'endemà, com que feia sol, li vàrem dir a la mare que havíem quedat amb uns amics per anar amb bici i vam tornar a agafar el camí cap a la fàbrica. I, per primera vegada, vam aconseguir fer-nos passar per empleats i entrar a dins la fàbrica. A dins, ens vam posar a buscar la Laia, i vam descobrir que en aquella fàbrica les condicions de treball no eren les més bones. Com que teníem la càmera dins la motxilla, ens vam posar a gravar el panorama que hi havia en aquella fàbrica. Vam observar que la Laia no era l'única que estava treballant en males condicions.

Quan ja ho havia gravat tot, vam sortir d'allà i vam tornar cap a casa. Aquell dia, la mare sí que estava enfadada.

-Què són aquestes hores d'arribar a casa? -va preguntar-nos la mare exaltada-. Ja em podeu dir ràpidament què és el que esteu fent aquests dies al marxar de casa.

Com que ja ens havia enxampat, i a més a més teníem totes les proves per ensenyar-li i que s'ho creiés, el meu germà li va començar a dir tot.

-Esteu bojós o què? Això és molt perillós, no podeu entrar en una fàbrica així perquè sí. A més d'això, si són capaços de tenir a gent treballant d'aquesta manera com dieu vosaltres, i us haguessin pillat, no vull pensar què és el que us podrien haver fet -ens va respondre la mare després d'haver-li explicat tota la veritat.

-Mare, ho hem fet perquè ningú ens creia, i necessitàvem proves per ensenyar-vos-les -va dir en Miquel per intentar tranquil·litzar-la.

-Ni proves ni res! -va cridar la mare-. Ja podeu anar a la vostra habitació i no en sortiu més fins a l'hora de sopar.

Abans de marxar, li vaig dir a la mare que es mirés els vídeos, i com que em va dir que segur que era mentida i que no hi havia cap vídeo, li vaig deixar la càmera oberta i amb el vídeo posat perquè se'l mirés.

No sabem si és que se'l va mirar o què va passar, però quan vam baixar a sopar, ens va demanar perdó.

-Perdó, per què? -vam preguntar-li tots dos estranyats

-Perdó per no fer-vos cas -va respondre la mare-. Demà mateix, penso trucar a la policia i intentarem esbrinar qui és la Laia i a veure si aconseguim que surti d'aquella empresa.

L'endemà, tot va anar molt bé. Vam estar parlant amb la policia i ells també ens van demanar perdó. Vam anar amb un cotxe de policia indicant el camí cap a la fàbrica, i una vegada allà, els policies van actuar, van arrestar l'amo de l'empresa per maltractament a persones i altres càrrecs, ja que les condicions de treball no eren adequades i, fins i tot, els treballadors es queixaven que els maltractaven, tant físicament com psicològicament. Una de les coses que ens va fer més feliços al meu germà i a mi, és poder conèixer la Laia en persona. Mentre la policia anava parlant amb tots els treballadors i els anava fent fora de la fàbrica, ens van agafar a la Laia, al meu germà i a mi per fer-nos una entrevista. Aquella entrevista va fer que la meva vida canviés per complet, la meva fama va augmentar, els meus estudis van variar... Sobretot la pregunta que em va fer ser vist per un número molt alt de gent, va ser la primera:

-Bon dia Marc, em podries explicar com va començar tot?